

Isänmaan etsijät Hepr. 11:8-22

8. Uskon kautta oli Abraham **kuuliainen**, kun hänet **kutsuttiin** lähtemään siihen maahan, joka hänen oli määrä saada **perinnöksi**. Hän **lähti tietämättä, minne saapuisi**.

9. Uskossa hän eli **muukalaisena** lupauksen maassa niin kuin vieraassa maassa. Hän asui **teltoissa** lisäkin ja Jaakobin kanssa, jotka olivat **saman lupauksen perillisiä**.

10. Abraham näet **odotti sitä kaupunkia**, jolla on perustukset ja jonka suunnittelija ja **rakentaja on Jumala**.

11. Uskon kautta **sai** Saarakin, vaikka oli hedelmätön, **voimaa** suvun perustamiseen, vieläpä yli-ikäisenä, koska hän piti **lupauksen antajaa luotettavana**.

12. Sen tähden syntyikin yhdestä miehestä, jopa kuoleutuneesta, **jälkeläisiä** niin paljon kuin on taivaalla tähtiä ja meren rannalla hiekkaa, **lukematon määrä**.

13. Uskossa nämä kaikki kuolivat **eivätkä saaneet sitä, mikä oli luvattu**. **Kaukaa** he olivat sen **nähneet** ja sitä tervehtineet ja tunnustaneet olevansa vieraita ja **muukalaisia** maan päällä.

14. Ne, jotka näin puhuvat, ilmaisevat **etsivänsä isänmaata**.

15. Jos he olisivat muistelleet sitä maata, josta he olivat lähteneet, niin olisihan heillä ollut mahdollisuus palata takaisin.

16. Nyt he kuitenkin **pyrkivät** parempaan maahan, nimittäin **taivaalliseen**. Sen tähden **Jumala** ei häpeä heitä vaan **sallii kutsua itseään heidän Jumalakseen**, sillä **hän on valmistanut heille kaupungin**.

17. Uskon kautta **Abraham uhraisi lisäkin**, kun hänet pantiin koetukselle. Hän **uhraisi** ainoan **poikansa**, hän, joka oli **vastaanottanut lupaukset**

18. ja jolle oli sanottu: "lisäkista sinä saat nimellesi jälkeläiset".

19. Hän näet **päätteli, että Jumala kykenee kuolleistakin herättämään**, ja sen vertauskuvana hän sai lisäkin takaisin.

20. Uskon kautta antoi lisä Jaakobille ja Eesaulle **siunauksen**, joka koski tulevaisuuttakin.

21. Uskon kautta **siunasi** Jaakob ennen kuolemaansa Joosefin molemmat pojat ja **rukoili** sauvansa päähän nojaten.

22. Uskon kautta **muistutti** Joosef loppunsa lähetessä Israelin lasten lähdöstä ja **antoi määräyksen** luistaan.

Uskon vaikutus

Kun isä tai äiti sanoo vastoin saamaansa opetusta toimineelle lapselleen, joka joutui siksi hankalaan tilanteeseen: "Mikset uskonut minua!" ymmärrämme helposti, että usko ei ole vain persoonallista luottamusta toiseen henkilöön sen perusteella, miten hänet tuntee, vaan myös kuuliaisuutta uskon kohteelle. Näin varsinkin kun uskon ja luottamuksen kohde on auktoriteettiasemassa uskovaan. Asia koskee erityisesti suhdettamme Jumalaan.

Kristillinen usko on se avoin sydän, joka ottaa vastaan Jumalan sanan lupaukset ja nojaa koko painollaan niihin. Pelastavan uskon vastakohta on siis omiin voimiin luottaminen ja Jumalan pelastavan lahjan torjunta. Omilla lain teoilla eli yrityksellä omavoimaisesti kelvata Jumalalle kukaan ei voi päästä ikuista kadotuksen tulta pidemmälle. Mutta niin pian kuin usko liittyy Jumalaan meidät Kristuksen tähden syntimme anteeksi saaneet ja uuden Pyhän Hengen elämän saaneet, se alkaakin vaikuttaa kuuliaisuutta Jumalan tahdolle, jonka uskova lukee Raamatusta, Jumalan sanasta. Nyt ei kuitenkaan ole kysymys omavoimaisesta yrittämisestä vaan Pyhän Hengen synnyttämästä vapaudesta saada iloisin mielin seurata Herran tahtoa.

Koska usko ei vielä näe kaikkien saamiensa suurenmoisten lupauksen toteutumista, siihen sisältyy myös tulevaisuuteen suuntautuva toivo. Se perustuu siihen, mitä Jumala Kristuksessa on menneisyydessä tehnyt sovittaessaan syntimme Golgatan ristillä ja kukistaessaan kuoleman ja avatessaan meille vapaan pääsyn taivaallisen Isän valtaistuimelle asti. Tulevaisuuden toivo ei myöskään jätä uskovaa toimettomaksi, vaan hän alkaa toimia se mukaan, mitä hän jo uskon silmin näkee tulevan täyttymyksen. Usko näkee vähä samaan tapaan kuin talon rakentajat toteuttavat arkkitehdin näkemystä valmiista rakennuksesta myös perustusta laskiessaan.

Uskon kuuliaisuus

Uskon kautta oli Abraham kuuliainen, kun hänet kutsuttiin lähtemään siihen maahan, joka hänen oli määrä saada perinnöksi. Hän lähti tietämättä, minne saapuisi. (8)

Aabraham sai kohdata elävän Jumalan Mesopotamiassa vanhan pakanallisen kulttuurin läpitunkemassa Uurin kaupungissa. Hän hylkäsi epäjumalat ja omistautui seuraamaan Herraa saatuaan kutsun lähteä täysin itselleen tuntemattomaan maahan. Hän lähti matkaan vaimonsa, isänsä ja veljenpoikansa Lootin kanssa turvallisesta kaupunkilaiselämästä paimentolaiselämään tietämättä, minne oli matkalla. Sen hän kyllä tiesi heti kutsusta, että hän saisi perinnökseen uuden maan, mutta vasta perille päästyään Jumala ilmoitti, että nyt oltiin siellä.

Herra sanoi Abramille: "Lähde maastasi, suvustasi ja isäsi kodista siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan. Minä teen sinusta suuren kansan, siunaan sinua ja teen nimesi suureksi, ja sinä tulet olemaan siunauksena. Minä siunaan ne, jotka siunavat sinua, ja kiroan sen, joka kiroaa sinua, ja sinussa tulevat siunatuiksi kaikki maailman sukukunnat." (1. Moos. 12:1-3)

Jumalan menettelytapa on tänäänkin sellainen, että kun hän kutsuu omansa johonkin tehtävään, hän ei ilmoita lopputulosta vaan osoittaa tien, jota uskovon tulee päivittäin vaeltaa. Näin hän pitää omiaan jatkuvasti riippuvaisena omasta johdatuksestaan ja siitä, että uskovat pysyvät kuuliaisena hänen ohjaukselleen. Sitä mukaan kuin askel askeleelta seuraamme Herran sanaa, uskomme ja luottamuksemme Herraan myös syvenee. Samalla tiedostamme, ettemme selviä hetkeäkään eteenpäin ilman Herran itsensä läsnäoloa elämässämme.

Muukalaisuus

Uskossa hän eli muukalaisena lupauksen maassa niin kuin vieraassa maassa. Hän asui teltoissa lisäkin ja Jaakobin kanssa, jotka olivat saman lupauksen perillisiä. (9)

Vaikka uskova saa Herraa seuratessaan tehtävän julistaa evankeliumia ja levittää sen voimalla Jumalan valtakuntaa tässä ajassa, hän joutuu kokemaan muukalaisuutta tässä maassa. Maa on kyllä Herran omaisuutta ja sen hän uudessa muodossa tulee seurakunnalleen lopulta antamaan. Nyt vielä ympärillämme ja lihallisessa luonnossamme riehuvaa taistelua syntii ja pimeyttä vastaan. Olemme tässä maailmassa "telttaretkellä" niin kuin eräässä laulussa osuvasti todetaan. Meillä on kyllä lupaus lopullisesta uudesta maasta ja uudesta taivaasta, olemme Jeesuksen kanssa niiden perillisiä, mutta yhä olemme vieraita ja muukalaisia. Kuitenkin Herra Jeesus haluaa meidän vaeltavan ja täyttävän tehtävämme juuri nyt siellä, minne hän on meidät johdannut ja asettanut. Jeesus rukoi Isää omiensa puolesta näin:

Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta. En rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta vaan että varjelisit heidät pahasta. He eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta. Pyhitä heidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus. (Joh. 17:14-17)

Paavali kirjoittaa omasta ja myös meidän telttarekkestämme näin:

Me tiedämme, että vaikka tämä meidän maallinen telttamajamme hajotetaankin, meillä on taivaissa Jumalan valmistama asunto, ikuinen koti, joka ei ole käsin tehty. Täällä me huokailemme ikävöiden, että saisimme pukeutua taivaalliseen majaan, sillä kun olemme pukeutuneet siihen, meitä ei enää havaita alastomiksi. Me, jotka olemme tässä majassa, huokailemme ahdistuneina. Emme näet tahdo riisutua vaan pukeutua, niin että elämä nielisi sen, mikä on kuolevaista. Jumala itse on valmistanut meidät juuri tähän ja on antanut meille vakuudeksi Hengen. Siksi olemme aina turvallisella mielellä ja tiedämme, että niin kauan kuin olemme kotona tässä ruumiissamme, olemme poissa Herran luota. Mehän vaellamme uskossa, emme näkemisessä. Mutta me olemme turvallisella mielellä ja haluaisimme mieluummin muuttaa pois ruumiistamme kotiin Herran luo. Siksi pidämme kunnia-asianamme olla hänelle mieliksi, olimmepa kotona tai poissa kotoa, sillä meidän kaikkien on tultava Kristuksen tuomioistuimen eteen, jotta kukin saisi sen mukaan, mitä hän ruumiissa ollessaan on tehnyt, hyvää tai pahaa. (2. Kor. 5:1-10)

Matkalla kohti kaupunkia

Abraham näet odotti sitä kaupunkia, jolla on perustukset ja jonka suunnittelija ja rakentaja on Jumala. (10)

Luvatusta maasta Aabraham sai pysyväksi omaisuudekseen vain hautapaikan. Koko elämänsä hän kierteli eri puolilla nykyistä Israelia ja sai nähdä se maan, jonka Jumala lupasi hänen jälkeläisilleen. Kun hän pääsi sinne, Jumala teki Aabrahamin kanssa liiton:

Sitten Herra vei Abramia ulos ja sanoi: "Katso taivaalle ja laske tähdet, jos voit ne laskea." Herra sanoi vielä hänelle: "Yhtä paljon on sinulla oleva jälkeläisiä." Abram uskoi Herraa, ja Herra luki sen hänelle vanhurskaudeksi. (1. Moos. 15:5-6)

Tästä Paavali kirjoitti:

Jos Abraham vanhurskautettiin tekojen perusteella, hänellä on kerskaamista, ei kuitenkaan Jumalan edessä. Mitä Raamattu sanoo? Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi. Työtä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta vaan ansiosta. Sille taas, joka ei töitä tee vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalatoman, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi. (Room. 4:2-5)

Itsessään jumalaton Aabraham sai uskon kautta pelastuksen ja sellaisen suhteen Jumalaan, että häntä nimitettiin Jumalan ystäväksi. Vastaavasti Jeesus kutsui opetuslapsiaan ystävikseen, koska heidätkin Jumala luki kelvollisiksi ei oman hyvyytensä tähden vaan uskon kautta Jeesuskeen. Jokainen Herran oma saa tänään vaeltaa "Jumalan ystävä".

Raamattu alkaa kuvauksella Jumalan luomasta paratiisista, puutarhasta, mutta se päättyy kuvaukseen puutarhakaupungista, uudesta Jerusalemistä, joka laskeutuu

taivaasta alas uuden maan päälle. Taivas ja uusi maa yhtyvät ihmeelliseksi Jumalan ystävien asunnoksi. Muukalaisuuden vastakohtana kaupunki on lopullisen turvan paikka.

Ylhäältä alas

Koko Jumalan Kristuksessa valmistama pelastus tapahtuu ylhäältä alas. Herra itse tuli meidät pelastamaan, hän tuli ihmiseksi voidakseen ottaa meidän osamme ja kantaaksemme meidän syntimme ristin puulle. Meidän ei tarvinnut yrittää kurottautua pelastukseen, Herra lahjoitti sen uskon kautta sydämiimme Pyhässä Hengessä. Myös lopullinen ihmeellinen kaupunki, jota Aabraham tähyili ja jota jokainen uskova saa odottaa, laskeutuu meidän luoksemme, meidän ei tarvitse kiivetä sinne. Meillä on Jumala, joka tukee lähellemme. Ilmestyskirja kuvaa uutta Jerusalemiä näin:

Näin myös pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, laskeutuvan alas taivaasta Jumalan luota, valmistettuna niin kuin morsian, miehelleen kaunistettu. Ja minä kuulin voimakkaan äänen sanovan valtaistuimelta: "Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Hän asuu heidän keskellään, ja he ovat hänen kansojaan. Jumala itse on heidän kanssaan, heidän Jumalansa. Hän pyyhkii kaikki kyyneleet heidän silmistään, eikä kuolemaa enää ole, ei surua, ei parkua eikä tuskaa, sillä kaikki entinen on mennyt." (Ilm. 21:2-4)

Vaikka uusi Jerusalemin on vielä ylhäällä odottamassa laskeutumistaan, Raamattu kertoo, että jo nyt olemme sen kanssa kosketuksessa, sen voimat vaikuttavat jo meissä. Heprealaiskirje kuvaa sitä näin:

Te sitä vastoin olette tulleet Siionin vuoren ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin, kymmenientuhansien enkelien ja juhla joukon luo, esikoisten seurakunnan luo, niiden, joiden nimet ovat kirjoitettuina taivaissa, Jumalan luo, joka on kaikkien tuomari, ja täydelliseksi tulleiden vanhurskaiden henkien luo ja uuden liiton välimiehen Jeesuksen luo ja vihmontaveren luo, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri. (12:22-24)

Paavali viittaa samaan näin:

Mutta ylhäällä oleva Jerusalemin on vapaa, ja se on meidän äitimme. Onhan kirjoitettu: "Iloitse, sinä hedelmätön, joka et synnytä. Riemuitse ja huuda, sinä, jolla ei ole synnytyskipuja! Sillä yksinäisellä on paljon lapsia, enemmän kuin sillä, jolla on mies." Veljet, te olette lupauksen lapsia, niin kuin lisä oli. (Gal. 4:26-28)

Jo nyt saamme omistaa uskon kautta sen vapauden ja ilon uskon varmuudessa, josta täytenä pääsemme nauttimaan uudessa Jerusalemissa.

Voima uskon kautta

Uskon kautta sai Saarakin, vaikka oli hedelmätön, voimaa suvun perustamiseen, vieläpä yli-ikäisenä, koska hän piti lupauksen antajaa luotettavana. Sen tähden syntyikin yhdestä miehestä, jopa kuoleutuneesta, jälkeläisiä niin paljon kuin on taivaalla tähtiä ja meren rannalla hiekkaa, lukematon määrä. (11-12)

Kun enkelit ilmoittivat Aabrahamille, että ikääntynyt Saara saisi lapsen, hän nauroi eikä heti kyennyt tarttumaan uskossa lupaukseen. Herra auttoi hänet kuitenkin epäilystä uskoon ja teki sen ihmeen, että hän sai lisäkin ja lisäissä lukemattomien ihmisten esi-isän. Ennen kaikkea lisäkin sai olla Jeesuksen esi-isä. Mekin voimme op-

pia luottamaan Jumalan sanassa antamiin lupauksiin, vaikka joudummekin ajoittain kamppailemaan epäilysten kanssa. Saara sai oppia, että Jumalan lupauksiin voi luottaa ja niiden varaan voi jäädä silloinkin, kun olemme mahdottomuuksien edessä.

Uskonyhteys Herraan kykenee tekemään itsessään voimattomasta vahvan ja kykenevän sellaiseen, mihin hän ei omista lähtökohdistaan mitenkään pystyisi. Herran kuuluisa sana Paavalille: *"Minun armoni riittää sinulle, sillä voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa."* (2. Kor. 12:9) ei tarkoita sitä, että heikkous itsessään takaisi meille Jumalan voiman. Herran voima annetaan meille silloin, kun me heikkoudessamme panemme luottamuksemme Herran antamiin lupauksiin ja suostumme niiden alla vaeltamaan. Kysymys on Jumalan armon vaikutuksesta, joka kanavoituu meidän sydämiimme uskon kautta. Paavali jatkaa: *Siksi olen mieltynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin ja ahdistuksiin, joihin joudun Kristuksen tähden, sillä kun olen heikko, silloin olen voimakas.* (2. Kor. 12:10) Voima saadaan sikäli kuin kuljemme Kristuksen viitoittamaa tietä kuuliaisena sanalle ja luottaen lupauksen antajaan.

Isänmaan etsijät

Uskossa nämä kaikki kuolivat eivätkä saaneet sitä, mikä oli luvattu. Kaukaa he olivat sen nähneet ja sitä tervehtineet ja tunnustaneet olevansa vieraita ja muukalaisia maan päällä. Ne, jotka näin puhuvat, ilmaisevat etsivänsä isänmaata. Jos he olisivat muistelleet sitä maata, josta he olivat lähteneet, niin olisihan heillä ollut mahdollisuus palata takaisin. Nyt he kuitenkin pyrkivät parempaan maahan, nimittäin taivaalliseen. Sen tähden Jumala ei häpeä heitä vaan sallii kutsua itseään heidän Jumalakseen, sillä hän on valmistanut heille kaupungin. (13-16)

Vanhan liiton hurskaat tiesivät, että he eivät voisi päästä osallisiksi taivaallisesta isänmaastaan, ellei tulisi Jumalan lupaama Pelastaja Messias, joka lunastaisi heidät vapaaksi synnin syyllisyydestä ja tuomion alta. He kuitenkin uskossa pitivät kiinni siitä, että tuleva Messias valmistaisi heille pelastuksen synnistä ja avaisi heille tien taivaalliseen isänmaahan, jossa "isä" sana kirjoitetaan isolla kirjaimella. Heidä varten Jumala itse oli Messiaassa valmistamassa "Isänmaata". He eivät saavuttaneet luvattua siinä mielessä, että he olisivat saaneet nähdä itse Pelastajan Jeesuksen Kristuksen tulevan maan päälle heitä pelastamaan. He olisivat halunneet nähdä sen mitä vanha Simeon vihdoinkin korkeassa iässä sai kokea:

Pyhä Henki oli ilmoittanut hänelle, ettei hän näe kuolemaa, ennen kuin on nähnyt Herran Voidellun. Hän tuli Hengen vaikutuksesta temppeliin, ja kun vanhemmat toivat Jeesus-lasta sisälle tehdäkseen hänelle niin kuin lain mukaan oli tapana, hän otti lapsen syliinsä, ylisti Jumalaa ja sanoi: "Herra, nyt sinä päästät palvelijasi rauhassa menemään, sanasi mukaan, sillä minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi, jonka olet valmistanut kaikkien kansojen nähtäväksi, valoksi, joka ilmestyy pakanoilta, ja kirkkaudeksi kansallesi Israelille." (Luuk. 2:26-32)

Vaikka vanhan liiton uskovat eivät vielä päässeet näkemään sitä, mitä Simeon, he tiesivät Jumalalta saamansa todistuksen perusteella, että heidän uskonsa tulevaan Messiaaseen luettiin heidän vanhurskaudekseen ja pääsivät kuollessaan Herran luokse kirkkauden valtakuntaan odottamaan lopullista ruumiin ylösnousemusta Jeesuksen toisessa tulemisessa.

Matin, Jarkon ja Kalervon Jumala

Sen tähden Jumala ei häpeä heitä vaan sallii kutsua itseään heidän Jumalakseen, sillä hän on valmistanut heille kaupungin. (16)

Kun ajattelemme kuinka pyhä, täynnä kirkkautta ja kunniaa kaikkivaltias Jumala on ja kuinka perin juurin syntisiä ja turmeltuneita ja monella tavalla langenneita myös vanhan liiton patriarkatkin olivat, on hämmästyttävää, että Jumala tuli kuitenkin niin alas heidän luokseen, että salli jopa senkin, että häntä itseään kutsuttaisiin ”*Aabrahamin, lisaakin ja Jaakobin Jumalaksi*”. Miten Jumala saattoikin alentua niin alas, että suostui heidän Jumalakseen. Meille ensimmäinen käsky on vaatimus rakastaa Jumalaa koko sydämeistämme, mutta jatkuvasti epäonnistumme siinä. Silti Jumala suuressa armossaan ja laupeudessaan tulee meidän luoksemme. Hän tekee sen kokonaan oman armonsa tähden ja siksi, että hän lukee uskon Kristuksen sovintovereen meidän vanhurskaudeksemme. Golgatan sovintoveren tähden hän pitää meitä yhtä synnittöminä ja pyhinä kuin omaa Poikaansa Jeesusta. Siksi hän sallii jopa sen, että voimme kutsua omalla nimellämme häntä Jumalaksemme. Hän on uskovien Matin, Jarkon ja Kalervon Jumala. Mikä ihmeellinen etuoikeus!

Rakkaimman uhraaminen

Uskon kautta Abraham uhraisi lisaakin, kun hänet pantiin koetukselle. Hän uhraisi ainoan poikansa, hän, joka oli vastaanottanut lupaukset ja jolle oli sanottu: ”lisakista sinä saat nimellesi jälkeläiset”. Hän näet päätteli, että Jumala kykenee kuolleistakin herättämään, ja sen vertauskuvana hän sai lisaakin takaisin. (17-19)

Usko Isään Jumalaan ja Vapahtajaamme Jeesukseen Kristukseen takaa meille ikuisen elämän kirkkaudessa, mutta se ei takaa helppoa elämää maan päällä. Pikeminkin Herra itse vie meidät ajoittain syviin ja koviin koetuksiin, jossa uskomme laatu ja luonne paljastuu mutta joissa myös meille annetaan mahdollisuus oppia tuntemaan Jumalaa aivan uudella syvyydellä. Usko kasvaa silloin entistäkin lujemmaksi.

Uskon koetukset ovat samalla Jumalan luottamuksenosoitus meitä kohtaan. Koetuksissa mitataan myös sitä, mikä on elämässämme tärkeää ja mikä tärkeintä. Herra saattaa asettaa meidät tilanteeseen, missä hän pyytää meitä luovuttamaan itselleen sen, mikä on meille kaikkein rakkainta.

Olin seurustellut jo jonkin aikaa Leani kanssa. Meillä oli yhteinen usko ja myös yhteinen näky sielujen voittamisesta Herralle sekä halu lähteä myös ulkolähetystyöhön. Mutta viimeksi mainittua asiaa minun osaltani näytti estävän se, että olin sairastanut vakavan sydänsairauden ja pelkäsin, että se voisi uusia ja että sen vuoksi en pääsisi lähtemään lähetystyöhön. Lea oli taas täysin terve ja valmistumassa sairaanhoitajadiakonissaksi. Jos menisin naimisiin hänen kanssaan, estäisin hänen pääsynsä kutsumustehtävänsä Jumala valtakunnassa. Rukoustaistelussa sekä minä että Lea päätimme lopettaa seurustelun, jotta Jumalan tahto pääsisi tapahtumaan. Luovutin Lean Jumalalle. Pari viikkoa myöhemmin Herran Henki vakuutti minulle, että minäkin pääsisin lähtemään ulkolähetetykseen. Herra antoi Lean minulle takaisin ja nimimme pian sen jälkeen kihloihin ja myöhemmin naimisissa lähdimme Japaniin työhön.

Moorian vuori

Aabrahamille lisäkin luovutus Herralle oli tavattoman syvä taistelu. Saatuaan yöllä käskyn lähteä Jumalan osoittamalle Moorian vuorelle hän heti aamulla lähti Beerse-basta vuorta kohti. Paikka oli sama, jolle 2000 vuotta myöhemmin pystytettiin risti Jumalan Pojan uhraamiseksi meidän syntiemme tähden. Matka kesti kolme päivää, ehkä Aabrahamin elämä kolme kaikkein raskainta päivää. Ne muistuttavat siitä, että taivaalliselle Isälle Jeesuksen haudassa lepääminen kesti myös kolme päivää. Niiden aikana Aabraham jatkuvasti kyseli, mistä oikein oli kysymys, miksi hänen piti uhrata rakas poikansa lisäksi, josta Jumala itse oli antanut lupauksen, että hänestä tulisi suuri kansa ja ennen kaikkea, että hänen jälkeläisestään tulisi Messias, Pelastaja kaikkia ihmisiä varten. Taistelussaan hän päätyi ylösnousemususkoon:

Jumala ei voi valehdella. Jumala lupasi lisäkin kautta Messiaan. Lisäkin ei ollut vielä lasta. Nyt lisäksi uhrataan Herralle. Mikään ei ole sen kamalampaa kuin oman poikansa surmaaminen Herralle uhrina. Kuuliaisena Herran tahdolle Aabraham päätti totella ja lisäksi suostui siihen. Jumalan lupaus ja käsky eivät voi olla ristiriidassa keskenään. Siksi Jumala herättäisi lisäkin kuolleista.

Meidän kannattaa kysyä itseltämme, millaisina näemme Jumalan mahdollisuudet omassa elämässämme. Osaammeko tehdä oikeat johtopäätökset Jumalan antamista lupauksista silloinkin, kun näyttää siltä, että olemme elämässämme umpikujassa. Herra on suunnattomasti suurempi kuin vähäinen uskomme, mutta hän toivoo, että koetuksissa se voisi kasvaa ja että näkisimme, mitä Herra voi tehdä.

Vaikka Jumala estikin lisäkin uhraamisen ja antoi sen sijaan oinaan, sydämensä syvyydessä Aabraham luovutti lisäkin Herralle ja sai maistaa pienen annoksen siitä taivaallisen Isän tuskasta, kun hän luovutti oman Poikansa Jeesuksen Kristuksen kuolemaan ihmiskunnan syntien tähden. Aabraham, Jumalan ystävä, pääsi omassa tuskassaan rakkaan poikansa tähden niin lähelle Jumalan sydäntä, kuin ihmiselle on tässä ajassa mahdollista.

Jaakob ja Paavali vanhurskauttamisesta

Jaakob kirjeissään osoittaa, miten Aabrahamin usko ilmeni tässä tapahtumassa:

Eikö isämme Abraham tullut vanhurskaaksi teoista, kun hän vei poikansa lisäksi uhrilattarille? Sinä huomaat, että usko vaikutti yhdessä hänen tekojensa kanssa ja teoista usko tuli täydelliseksi. Niin toteutui Raamatun sana: "Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi", ja häntä kutsuttiin Jumalan ystäväksi. (Jaak. 2:21-23)

Jaakob jatkaa: *Te siis näette, että ihminen vanhurskautetaan teoista eikä yksin uskosta. (Jaak. 2:24):*

Paavali taas kirjoittaa: *"Katsomme siis, että ihminen tulee vanhurskaaksi, kun hän uskoo, ilman lain vaatimia tekoja." (Room. 3:28)*

Nämä ensi lukemalta vastakkaiset toteamukset toimivat kumpikin sitä edeltävän esityksen tiivistelmänä ("näette / katsomme siis"). Molempien kirjeissä yhtäläisyyksiä on monia. Ihminen ei kykene itse hankkimaan uskoa. Jumala lahjoittaa uskon luovalla sanallaan. Elävä usko luetaan vanhurskaudeksi. "Lain teot" eli ihmisen omat yritykset pelastaa itsensä torjutaan. Paavali tekee sen selvin sanoin, Jaakob pitää asiaa itsestään selvänä. "Hyvien tekojen" kohdalla on pikkuinen ero: Jaakob niitä

vaatii, Paavalin mukaan ne ovat uskon hedelmiä, jotka kasvavat vaatimatta – mutta eivät ihan ilman kehottelua.

Jaakobin kirjeen saajilla lienee ollut ilmeinen vaara sortua aivouskoon. Paavalin kirjeen saajilla taas oli vaara joutua lain tekojen taakan alle. Mitään todellista ristiriitaa heidän välillään ei kuitenkaan ole.

Siunaus uskon kautta

Uskon kautta antoi lisä Jaakobille ja Eesaulle siunauksen, joka koski tulevaisuutta-kin. Uskon kautta siunasi Jaakob ennen kuolemaansa Joosefin molemmat pojat ja rukoili sauvansa päähän nojaten. (20-21)

Koska usko on avoin sydän Jumalan lupauksille, se suuntautuu tulevaisuuteen. Kun uskossa Herraan siunaamme toisia, puhumme heistä hyvää, rukoilemme heille Jumalan varjelevaa ja johdattavaa työtä, saamme olla varmat, että Jeesuksen tähden rukouksemme kuullaan. Vakuutena siitä on lupaus:

Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssaan! (Room. 8:32)

Uskossa kuoleminen

Uskon kautta muistutti Joosef loppunsa lähetessä Israelin lasten lähdöstä ja antoi määräyksen luistaan. (22)

Uskovan toivona on kirkastaa Kristusta ei vain elämällään vaan myös kuolemallaan. Tapa, jolla uskova kuolee, voi olla suureksi todistukseksi jälkeen jääneille. Uskovalla ruumiin kuolemassa ei ole enää mitään rangaistusta, koska Jeesus kantoi sen Golgatan ristillä. Kysymys on poisnukkumisesta, jossa heti silmiemme sulkeuduttua saamme nähdä Jeesuksen. Joosefin luut oli muistutus siitä, että Aabrahamille oli luvattu maa Israel, joka kuvaa meille lopullista uutta maata. 400 vuotta myöhemmin kansa sai palata Egyptin orjuudesta ja luut vietiin sinne. Uskovalle luut hänen haudassaan on muistutus siitä, että Jeesuksen toisessa tulemisessa haudasta nousee uusi ylösnousemusruumis, joka yhtyy Jeesuksen luona paratiisissa odottavaan sieluun. Saamme omaksemme samanlaisen kirkastetun ylösnousemusruumiin kuin mikä Jeesuksella on nyt Isän oikealla puolella taivaallisella valtaistuimella.

Okahisan miehen kuolema

Ananin kaupungin keskussairaалassa nuori sairaanhoitajatar **Fusayo Fukui** ihmetteli, mitä tapahtui eräässä potilashuoneessa, jossa yksi hänen hoidossaan ollut noin 40 vuotta vanha mies oli kuollut syöpään. Hän oli toki nähnyt monen buddhalaisen potilaan kuoleman ja sen lohduttoman surun, jonka se oli omaisissa herättänyt. Mutta tuossa huoneessa vainajan ympärille kokoontunut omaisjoukko lauloi kiitosvirsiä Jumalalle useita tunteja. Leski näytti onnelliselta, jopa iloiselta. Syy **Okahisa** nimisen uskovan lesken iloon oli se, että hänen miehensä oli tullut uskoon vain kaksi viikkoa aikaisemmin. Mies oli saanut kaikki syntinsä Jeesuksen veren tähden anteeksi ja oli saanut rauhan. Leski ei voinut surunsa ja kaipauksensa keskellä olla iloitsematta Herran antamasta pelastuksesta. Mies sai viimeisillä metreillään olla todistamassa Jumalan armosta tuolle nuorelle sairaanhoitajattarelle.

Asia jäi mietityttämään Fukuita ja kun hän kymmenen vuotta myöhemmin törmäsi uudestaan kristittyihin, hän alkoi tosissaan etsimään heidän rauhansa salaisuutta ja sai kohdata synnit anteeksi antavan Vapahtajan.

Entä sinä?

Oletko sinä päässyt osalliseksi Jumalan tuntemisesta ja uskon lahjasta? Ellet vielä, Herra kutsuu sinua luokseen. Hän tekee sen puhuttelemalla omaatuntoasi Sanansa kautta. Hakeudu siksi sinne, missä julistetaan Raamatun mukaisesti sanaa. Anna sanan osua sydämeesi, suostu totuuteen omasta elämästäsi, huuda Jeesusta avuksi. Hän on luvannut, että jokainen hänen Golgatalla suorittamaansa ristin sovitukseen turvaava saa syntinsä anteeksi ja vapaan pääsyn Jumalan yhteyteen.

Jos sinulla on jo uskon lahja, avaa sydämesi tänäänkin Jumalan lupauksille ja anna niiden muokata vaellustasi niin, että sinä voisit olla siunaukseksi muille ja Jumalan nimi saisi kiitoksen siitä, mitä hän on tehnyt puolestasi ja mitä hän yhä vaikuttaa sinun elämässäsi.